

26 Σεπτεμβρίου 1991

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ Ν. ΠΑΝΑΓΙΔΟΥ
ΓΙΑ ΕΝΤΑΛΜΑ CERTIORARI

και

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΧΟΡΗΓΗΘΗΚΕ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ
ΦΟΡΩΝ ΑΡ. 336/86 ΗΜΕΡ. 21/1/91.

(Αίτηση Αρ. 76/91)

Προνομιακά Διατάγματα — Certiorari — Για ακύρωση απόφασης
Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία διατάχθηκε η φυλάκιση της
αιτήτριας για μη πληρωμή φόρων — Ισχυρισμός για παράβαση
των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης.

5 Προνομιακά Διατάγματα — Αίτηση μετά από χορήγηση άδειας —
Πρέπει να περιορίζεται στους λόγους για τους οποίους χορηγήθη-
κε η άδεια.

Φορολογικό Δίκαιο — Διαδικασία είσπραξης οφειλόμενων φόρων —
άρθρο 9 του περί Είσπραξης Φόρων Νόμου, 1962 (Ν 31/62).

10 Η αιτήτρια εξασφάλισε άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκ-
δοση διατάγματος certiorari για την ακύρωση απόφασης του Επαρ-
χιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία είχε διαταχθεί η φυ-
λάκιση της αιτήτριας για 6 μήνες εκτός αν πλήρωνε ποσό
15 ΛΚ1.916,36 σεντ οφειλόμενων φόρων. Η αιτήτρια ισχυρίσθηκε
στην αίτησή της για χορήγηση άδειας ότι η προσβαλλόμενη απόφα-
ση του Επαρχιακού Δικαστηρίου είχαν εκδοθεί εν αγνοία της και
χωρίς να της δοθεί οποιαδήποτε ευκαιρία για υπεράσπιση της.
20 Είχε επίσης προβάλει ισχυρισμό για έκδοση της προσβαλλόμενης
απόφασης κατόπιν δόλου ή απάτης, αλλά το Δικαστήριο έδωσε
άδεια για κατάχώρηση της αίτησης certiorari μόνο για την ισχυρι-
ζόμενη παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης. Παρόλα
αυτά, στην αίτηση προβάλλονταν και πάλι οι ισχυρισμοί περί
δόλου και απάτης, που συνίσταντο στο ότι δεν είχε αποκαλυφθεί
25 στο Επαρχιακό Δικαστήριο ότι η αιτήτρια είχε κάμει διευθέτηση
αποπληρωμής των οφειλόμενων φόρων με μηνιαίες δόσεις.

30 Κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία εξακριβώθηκε
ότι η έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης για φυλάκιση της αι-
τήτριας είχε γίνει δυνάμει του άρθρου 9(4) του περί Είσπραξης
Φόρων Νόμου, 1962 (Ν 31/62) και αφού είχε προηγηθεί η διαδικα-
σία που προβλέπει το άρθρο 9(1) του Νόμου, που είχε αρχίσει το
1985 με έκδοση κλήσης προς την αιτήτρια για να παρουσιασθεί

ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου στις 27.1.86. Παρά το ότι η κλήση επιδόθηκε προσωπικά στην αιτήτρια, αυτή δεν παρουσιάσθηκε στο Δικαστήριο, το οποίο εξέδωσε διάταγμα για την πληρωμή ολόκληρου του τότε οφειλόμενου ποσού. Στις 14.10.86 εκδόθηκε ένταλμα κινητών, που επιστράφηκε ανεκτέλεστο στις 6.7.88, αφού προηγουμένως η εκτέλεσή του είχε ανασταλεί για ένα σχεδόν χρόνο μετά από αίτηση της αιτήτριας. Στις 23.10.90 το Κτηματολόγιο εξέδωσε πιστοποιητικό έρευνας σύμφωνα με το οποίο η αιτήτρια δεν είχε οποιαδήποτε ακίνητη περιουσία. Στις 21.1.91 εκδόθηκε η επίδικη απόφαση φυλάκισης.

5

10

Αποφασίσθηκε ότι

(α) Κάθε αίτηση για έκδοση προνομακού διατάγματος πρέπει να περιορίζεται στους λόγους για τους οποίους δόθηκε η άδεια καταχώρησής της, και, γι' αυτό, οι ισχυρισμοί περί δόλου και απάτης δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη, διότι η άδεια είχε δοθεί μόνο για ισχυριζόμενη παράβαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης.

15

(β) Εφόσο ήταν καθαρό ότι στην προκείμενη περίπτωση είχε ακολουθηθεί αυστηρά η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 9 του περί Εισπράξεως Φόρων Νόμου, 1962, (Ν 31/62), που είχε αρχίσει με επίδοση κλήσης στην αιτήτρια η οποία όμως είχε επιλέξει να μην εμφανισθεί, ήταν καθαρό ότι καμμία παράβαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης είχε σημειωθεί και γι' αυτό η αίτηση έπρεπε να απορριφθεί.

20

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

In re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250·

In re Panaretou (1972) 1 C.L.R. 165·

In re Mouskos (1977) 1 C.L.R. 100·

In re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568·

In re Georghiou (1986) 1 C.L.R. 413·

30

In re L.P. Loucaides Ltd. (1986) 1 C.L.R. 154·

In re Efstathiou (1987) 1 C.L.R. 494·

In re Eftymiou, Appl. 33/87 - 3.1.90·

In re Georghiadou, Appl. 43/90 - 26.5.90·

In re Theodoulou, appl. 96/90 - 27.9.90·

35

In re Makrides, (1991) 1 A.A.Δ. 401·

Patsalosavvis v. Director of Income Tax Department, (1989)
1.A.A.Δ. (G) 45·

Papasian Ltd. v. Xenophontos (1987) 1 C.L.R. 376·

In re Makrides, Appl. 168/90 - 27.12.90.

5 Αίτηση.

Αίτηση για έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition για να ακυρωθεί και να μη εκτελεστεί διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην αίτηση φόρων Αρ. 336/86 ημερομηνίας 21.1.91 με το οποίο διατάχθηκε η φυλάκιση της αιτήτριας για περίοδο 6 μηνών εκτός αν πληρώσει μέσα σε τακτή προθεσμία τους οφειλόμενους φόρους.

Μ. Κυπριανίδου (κα) για Μ. Σταματάρη, για την αιτήτρια.

15 *Λ. Δημητριάδου (Δνίς), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.*

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αιτήτρια ζητά την έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition προκειμένου να ακυρωθεί και να μη εκτελεστεί διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερομηνίας 21 Ιανουαρίου 1991 με το οποίο διατάχθηκε η φυλάκιση της για περίοδο 6 μηνών εκτός αν πλήρωνε μέσα σε τακτή προθεσμία οφειλόμενους φόρους.

25 Η αιτήτρια είχε ζητήσει την αναγκαία άδεια για την καταχώριση της αίτησης προβάλλοντας τους ακόλουθους, σε συντομία, ισχυρισμούς. Την 19η Μαρτίου 1990 πήρε ειδοποίηση από το Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων με την οποία εκαιέτο να πληρώσει μέσα σε 15
30 μέρες οφειλόμενους φόρους. Επισκέφθηκε το Γραφείο του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, όπου έγινε διευθέτηση με κάποιο Φρ. Παπαδάκη σύμφωνα με την οποία θα εξο-

φλούσε την οφειλή της με μηνιαίες δόσεις των £100.- από την 1η Μαΐου 1990. Ενώ πλήρωνε κάθε μήνα το ποσό αυτό, εντελώς απροειδοποίητα, την 21η Μαρτίου 1991 πήρε γραπτή ειδοποίηση από τον Αστυνομικό Σταθμό Στροβόλου πως, εκτός αν μέσα σε επτά ημέρες συμμορφωνόταν με ένταλμα του Δικαστηρίου για την πληρωμή του ποσού των £1,916.31σ. θα υπόκειτο σε σύλληψη και φυλάκιση. Ήταν η θέση της αιτήτριας πως ουδέποτε ειδοποιήθηκε για οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία, πως ουδέποτε εμφανίστηκε στο Δικαστήριο γι' αυτό το θέμα και πως πληροφορήθηκε τα διατρέξαντα αφού πήρε την ειδοποίηση της 21ης Μαρτίου 1991. Διαπίστωσε πως το Δικαστήριο, στην απουσία της, εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση που, με βάση τα όσα υποστήριξε, αποσπάστηκε με δόλο ή απάτη αφού δεν είχε αποκαλυφθεί στο Δικαστήριο η συμφωνία για τις τμηματικές πληρωμές και, εν πάση περιπτώσει, εκδόθηκε κατά παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης.

Το διάταγμα για τη φυλάκιση της αιτήτριας εκδόθηκε, όπως αναφέρεται στο σχετικό πρακτικό του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 9(4) του περι Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1962 (Ν. 31/62). Το άρθρο 9(4) του Νόμου αναφέρεται στην εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τη φυλάκιση του οφειλέτη και αποτελεί το τελικό στάδιο μιας εξελικτικής πορείας καταναγκαστικής εισπραξης οφειλόμενου φόρου με δικαστικά μέτρα, το θεμέλιο της οποίας βρίσκεται στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου. Το άρθρο 9(1) του Νόμου προβλέπει την κλήση του οφειλέτη και τη διενέργεια έρευνας αναφορικά με τα μέσα διαβίωσης του και παρέχει στο Δικαστήριο την εξουσία να εκδώσει διαταγή για την πληρωμή του οφειλόμενου ποσού είτε παραχρήμα είτε με δόσεις. Ακολουθεί, σε περιπτώσεις παράλειψης καταβολής ποσού ή οποιασδήποτε δόσης, η προσπάθεια εισπραξης του ποσού, πάντα με διαταγή του δικαστηρίου, με πώληση κινητής ή ακίνητης περιουσίας του οφειλέτη. Στο τέλος και εφόσο δεν βρεθεί επαρκής κινητή ή ακίνητη περιουσία, το Δικαστήριο μπορεί να διατάξει τη φυλάκιση του οφειλέτη.

Με βάση τους ένορκους ισχυρισμούς της αιτήτριας, με γνώμονα της αρχής που διέπουν την παραχώρηση άδειας* και έχοντας υπόψη πως η μή παροχή σε επηρεαζόμενο της ευκαιρίας να ακουστεί όταν από τη φύση της διαδικασίας του αναγνωρίζεται αυτό το δικαίωμα αποτελεί κλασική περίπτωση παράβασης των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης**, παραχώρησα άδεια για την καταχώριση της παρούσας αίτησης για το λόγο αυτό.

Για τους λόγους όμως που εξήγησα τότε, δεν αποδείχτηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση για απόσπαση του διατάγματος του Δικαστηρίου με δόλο ή απάτη και αρνήθηκα την παραχώρηση άδειας για το λόγο εκείνο.

Με την αίτησή της η αιτήτρια, αντίθετα προς τη σταθερή νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, επανέρχεται στους ισχυρισμούς της για απόσπαση του διατάγματος του Δικαστηρίου με δόλο ή απάτη. Απ' ό,τι μπορώ να διαπιστώσω, η αίτηση και η ένορκος δήλωση που τη συνοδεύουν είναι πανομοιότυπες με τις αρχικές. Είναι στοιχειώδες πως η αίτηση πρέπει να περιορίζεται στους λόγους για τους οποίους παραχωρήθηκε η άδεια για την καταχώρισή της***. Επομένως, θα ασχοληθώ μόνο με όσα σχετίζονται με τους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης.

Στα έγγραφα που τέθηκαν ενώπιόν μου στη διαδικασία για την παραχώρηση άδειας, περιλαμβανόταν και η ένορκος δήλωση του Στ. Ευθυμίου, υπεύθυνου για την είσπραξη των φόρων της Επαρχίας Λευκωσίας, με βάση την

* *In Re Kakos (1985) 1 CLR 250.*

** *In Re Panaretou (1972) 1 CLR 165, In re Antonios Mouskos (1977) 1 CLR 100, In Re Philippou (1986) 1 CLR 568, In Re Georghiou (1986) 1 CLR 413, In Re L.P. Loucaides Ltd (1986) 1 CLR 154, In Re Efstratiou (1987) 1 CLR 494.*

*** *In Re Πανίκκος Ευθυμίου Αίτηση 33/87 - 3.1.90, Σιμόν Γεωργιάδου Αίτηση 43/90 - 26.5.90, In Re Σταυρής Θεοδούλου Αίτηση 96/90 - 27.9.90, In Re Τάκης Μακρίδης (1991) 1 Α.Α.Δ. 401.*

οποία είχε εκδοθεί το προσβαλλόμενο διάταγμα φυλάκισης. Είχα σημειώσει πως το περιεχόμενο εκείνης της ένορκης δήλωσης δημιουργούσε την εντύπωση, όχι όμως καθαρά, ότι προηγήθηκε άλλη δικαστική διαδικασία. Η εντύπωση εκείνη επιβεβαιώθηκε. Είναι αναντίλεκτο πια πως πραγματικά προηγήθηκε άλλη δικαστική διαδικασία. 5

Η σειρά των γεγονότων, όπως τη βρίσκουμε στην ένορκη δήλωση της Αυγής Κεφάλα που υπηρετεί στο Γραφείο Είσπραξης Φόρων του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, δεν έχει αμφισβητηθεί. Συνοψίζω τα γεγονότα αυτά. 10

Με την κατάθεση του αναγκαίου πιστοποιητικού, κινήθηκε ο μηχανισμός για την έκδοση κλήσης δυνάμει του άρθρου 9(1) του Νόμου. Ορίστηκε η σχετική αίτηση για καταναγκαστική είσπραξη για την 27η Ιανουαρίου 1986. Οπως βεβαιώνεται από την ένορκη δήλωση επιδότη του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, η κλήση επιδόθηκε προσωπικά στην αιτήτρια την 18η Δεκεμβρίου 1985. Η αιτήτρια δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο την 27η Ιανουαρίου 1986 οπότε εκδόθηκε διάταγμα για την πληρωμή του οφειλόμενου φόρου που ήταν τότε, σύμφωνα με το πιστοποιητικό, £3.644,06σ. Επιπρόσθετα περιεχόταν στο διάταγμα η εξουσιοδότηση, στην περίπτωση που η οφειλέτις θα παράλειπε να πληρώσει το ποσό αυτό, να εκδοθεί ένταλμα κινητής και/ή ακίνητης περιουσίας για την κατάσχεση και πώληση τόσου μέρους της περιουσίας της οφειλέτιδος όσου θα χρειαζόταν για να καλυφθεί το ποσό που αναφερόταν στο διάταγμα ή οποιοδήποτε υπόλοιπό του. 15
20
25

Η αιτήτρια δεν συμμορφώθηκε και την 14η Οκτωβρίου 1986 εκδόθηκε ένταλμα για την κατάσχεση και πώληση της κινητής της περιουσίας. Ακολούθησε αίτηση της αιτήτριας για αναστολή της εκτέλεσης του διατάγματος που εγκρίθηκε. Η εκτέλεση αναστάληκε μέχρι την 27η Ιουνίου 1987 και, όπως προκύπτει, τα πράγματα έμειναν χωρίς εξελίξεις μέχρι την 6η Ιουλίου 1988. Το ένταλμα κινητών επιστράφηκε ανεκτέλεστο γιατί η αιτήτρια δεν κατείχε κινητή περιουσία. Στις 23 Οκτωβρίου 1990 το Κτηματολόγιο εξέδωσε πιστοποιητικό έρευνας ακίνητης περιουσίας σύμφω- 30
35

να με το οποίο η αιτήτρια δεν κατείχε ακίνητη περιουσία. Ήταν μετά από όλα όσα συνόψισα που εκδόθηκε το προ-
σβαλλόμενο ένταλμα φυλάκισης την 21η Ιανουαρίου 1991.

5 Το άρθρο 9 (1) - (4) του Πери Εισπράξεως Φόρων
Νόμου του 1962 (Ν. 31/62) προβλέπει τα ακόλουθα:

10 "9(1) Εάν πρόσωπον οφείλον οιονδήποτε φόρον παρα-
λείψη να καταβάλη άπαντα τα υπ' αυτού οφειλόμενα
ποσά όταν τούτο απαιτηθεί υπό του φοροεισπράκτο-
ρος, το Δικαστήριον δύναται, τη αιτήσει του φοροει-
σπράκτορος και τη προσαγωγή πιστοποιητικού υπογε-
γραμμένου υπό του Πρώτου Λειτουργού Προσόδων,
15 βεβαιούντος ότι ποσόν τι οφείλεται και παραμένει
απλήρωτον, να καλέση το εν υπερημερία πρόσωπον
ενώπιον του και να προβή εις την διενέργειαν ερεύνης
περί της καταστάσεως και των μέσων διαβιώσεως του
εν υπερημερία προσώπου, και να διατάξη το τοιούτο
20 πρόσωπον όπως καταβάλη το οφειλόμενον ποσόν ομού
μετά των συνεπεία της υπερημερίας γενομένων εξόδων
και των άλλων όλων εξόδων ων την καταβολήν ήθελε
κρίνει εύλογον, είτε παραχρήμα είτε διά δόσεων ως το
Δικαστήριον ήθελε καθορίσει.

25 (2) Η αίτησις του φοροεισπράκτορος και το πιστο-
ποιητικόν του Πρώτου Λειτουργού Προσόδων, ων
μνεία γίνεται εν εδαφίω (1), θα είναι εν τω τύπω τω
εκτεθειμένω εν τω Δευτέρω Παραρτήματι.

30 (3) Το Δικαστήριον, εκδίδον διάταγμα ως εν τω εδα-
φίω (1), δύναται κατά νόμον να διατάξη όπως, εν περι-
πτώσει παραλείψεως καταβολής του οφειλομένου
ποσού ή δόσεώς τινός αυτού, κατασχεθή και πωληθή,
κατά τον αυτόν τρόπον καθ' ον θα επωλείτο δυνάμει
35 διατάγματος αρμοδίου Δικαστηρίου δια πληρωμήν εκ
δικαστικής αποφάσεως χρέους, τοσούτον μέρος της κι-
νητής περιουσίας του εν υπερημερία προσώπου όσον
θα επήρκει διά την εξόφλησιν του υπ' αυτού οφειλομέ-
νου ποσού. Εάν δεν δύναται να εξευρεθή επαρκής κινη-
τή περιουσία εξ ης το υπό του εν υπερημερία προσώ-

που οφειλόμενον ποσόν να δύναται να εισπραχθή ή ανακτηθή ή εάν κατόπιν ερεύνης διεξαχθείσης δυνάμει του εδαφίου (1) καταδειχθή εις το Δικαστήριον ότι το εν υπερημερία πρόσωπον κέκτηται ακίνητον περιουσίαν ήτις δύναται να πωληθή δια την εξόφλησιν του οφειλομένου ποσού, το Δικαστήριον δύναται κατά νόμον, άνευ οιασδήποτε περαιτέρω διαδικασίας, να εκδώση ένταλμα πωλήσεως ακινήτου περιουσίας ανηκούσης κατά κυριότητα εις το εν υπερημερία πρόσωπον κατά τον αυτών τρόπον ως εάν αύτη επωλείτο δυνάμει διατάγματος αρμοδίου Δικαστηρίου διά την πληρωμήν εκ δικαστικής αποφάσεως χρέους, το δε προϊόν της τοιαύτης πωλήσεως θα διατίθεται διά την πληρωμήν του οφειλομένου ποσού· παν υπόλοιπον, μετά την αφαιρέσιν του οφειλομένου ποσού και των λοιπών πληρωτέων εξόδων και δικαιωμάτων, θα καταβάλλεται εις το εν υπερημερία πρόσωπον.

(4) Εάν δεν δύναται να εξευρεθή επαρκής κινητή ή ακίνητος περιουσία εξ ης να επιτευχθή η είσπραξις ή ανάκτησις του υπό του εν υπερημερία προσώπου οφειλομένου ποσού, το Δικαστήριον δύναται, άνευ περαιτέρω διαδικασίας, να διατάξη την φυλάκισιν του εν υπερημερία προσώπου δια διάστημα μή υπερβαίνον τους εξ μήνας εκτός εάν καταβληθή το οφειλόμενον ποσόν προ της παρόδου της τοιαύτης περιόδου:

Νοείται ότι η δυνάμει του εδαφίου τούτου επιβληθείσα φυλάκισις δεν θα συνεπάγεται εξάλειψιν της ευθύνης του εν υπερημερία προσώπου προς καταβολήν παντός ποσού ή πάσης δόσεως αναφορικώς προς ην επεβλήθη η φυλάκισις."

Τα γεγονότα όπως αποκρυσταλλώθηκαν κάθε άλλο παρά αποκαλύπτουν παράβαση του άρθρου 9 και πολύ απέχουν από του να δικαιολογούν τον ισχυρισμό για παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης. Κατατέθηκε το αναγκαίο πιστοποιητικό ακριβώς σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου και εκδόθηκε και επιδόθηκε στην αιτήτρια η απαραίτητη κλήση. Ετσι, της δόθηκε η ευκαιρία

να ακουστεί. Θα μπορούσε να εμφανιστεί ενώπιον του Δικαστηρίου, όχι βέβαια για να αμφισβητήσει "το δίκαιον της επιβληθείσης φορολογίας ή την ακρίβειαν του οφειλόμενου ποσού" αλλά, εφόσον δεν ήταν ο ισχυρισμός της ότι

5 "επλήρωσε προηγουμένως το οφειλόμενο ποσό ή ότι δεν είναι το πρόσωπον το αναφερόμενον εν τω πιστοποιητικώ του Πρώτου Λειτουργού Προσόδων"*· για να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για τη διεξαγωγή έρευνας αναφορικά με την κατάσταση και τα μέσα της διαβίωσής της. Σε τέ-

10 τοια περίπτωση, ανάλογα με το αποτέλεσμα της έρευνας, θα μπορούσε να διαταχθεί να πληρώσει το οφειλόμενο ποσό είτε παραχρήμα είτε με δόσεις. Η έκδοση του διατάγματος για την παραχρήμα πληρωμή ήταν το φυσιολογικό αποτέλεσμα της μή εμφάνισης της αιτήτριας ενώπιον του

15 Δικαστηρίου**.

Μετά την παράλειψη της αιτήτριας να συμμορφωθεί, και με βάση την εξουσιοδότηση που περιείχε το αρχικό διάταγμα σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 9(1), επι-

20 χειρήθηκε η είσπραξη του οφειλόμενου ποσού με κατάσχεση και πώληση. Η ανυπαρξία οποιασδήποτε περιουσίας, κινητής ή ακίνητης, οδήγησε στο τελικό στάδιο της έκδοσης του διατάγματος φυλάκισης.

Σύμφωνα με το άρθρο 9(4) το Δικαστήριο "δύναται άνευ περαιτέρω διαδικασίας να διατάξη την φυλάκισιν του εν υπερημερία προσώπου" και αυτό ακριβώς έγινε.

25 Με θεμέλιο τα όσα προηγήθηκαν κατά συμμόρφωση προς το άρθρο 9(1) και (3) όπως βεβαιώθηκαν με την ένορκο δήλωση του υπεύθυνου για την είσπραξη φόρων της Επαρχίας Λευκωσίας, εκδόθηκε το προσβαλλόμενο διάταγμα

30 φυλάκισης. Δεν υπήρχε στο στάδιο εκείνο θέμα νέας κλήσης ή άλλης ειδοποίησης της αιτήτριας και δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα παράβασης των κανόνων της φυσικής δι

* Βλ. άρθρο 9(6).

** Βλ. Θεόφιτος Πατσαλοσαββής ν. Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, (1989) 1 Α.Α.Δ. (G) 45.

καιοσύνης για τέτοια υποτιθέμενη παράλειψη.

Η ισχυριζόμενη συμφωνία της αιτήτριας με κάποιο από τους λειτουργούς του Γραφείου Είσπραξης Φόρων, ο οποίος σύμφωνα με την αιτήτρια ήταν "γνωστός" του πατέρα της, δεν μπορεί να διαφοροποιήσει την κατάσταση. Και με το δεδομένο ότι έγινε τέτοιας μορφής ρύθμιση και σημειώνω εδώ τη θέση του καθ' ου η αίτηση σύμφωνα με την οποία πουθενά δεν έχει καταγραφεί κάτι τέτοιο, δεν θα μπορούσε να αλλοιωθεί η διαταγή του Δικαστηρίου ούτε και έγινε τέτοια εισήγηση.* Θα ήταν χρήσιμο να σημειωθεί εδώ και το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστή Πική στην υπόθεση *Πατσαλοσαββής* (ανωτέρω)

"Το άρθρο 9(1) του Νόμου 31/62 αποτελεί αυτοτελή πρόνοια. Ο νόμος δεν παρέχει ευχέρεια ούτε για αναθεώρηση απόφασης η οποία εκδίδεται βάση του άρθρου αυτού, ούτε για την παροχή δεύτερης ευκαιρίας στο φορολογούμενο να ζητήσει την αποπληρωμή του χρέους του με δόσεις".

Μπροστά στην ξεκάθαρη εικόνα των γεγονότων όπως τα συνοψίσαμε πιο πάνω, η δικηγόρος της αιτήτριας αγοράζοντας υποστήριξε ότι μετά την έκδοση του αρχικού διατάγματος είχε γίνει αναθεώρηση της φορολογίας της αιτήτριας και ότι, επομένως, θα έπρεπε να είχε επαναληφθεί η διαδικασία του άρθρου 9 από την αρχή. Η θέση αυτή, ατεκμηρίωτη και εντελώς αντίθετη με τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιόν μου όπως είναι, δεν ήταν καν η θέση της αιτήτριας όταν πέτυχε την παροχή άδειας για την καταχώριση της παρούσας αίτησης. Αλλά, τέτοια θεώρηση των γεγονότων δεν προβλήθηκε ούτε και με την παρούσα αίτηση ή την ένορκο δήλωση που τη συνοδεύει. Αντίθετα, η αιτήτρια εντάσσει το προσβαλλόμενο διάταγμα φυλάκισης στα πλαίσια της υπόθεσης 336/86 που δεν είναι άλλη από την αρχική σχέση με την οποία ακολουθήθηκε η δια-

* *Papasian Ltd v. Xenophontos* (1987) 1 CLR 376, Τάκης Μακρίδης Αίτηση αρ. 168/90 - 27.12.90.

δικασία του άρθρου 9. Επιπρόσθετα, όπως καταφαίνεται από τις ίδιες της αποδείξεις πληρωμής που παρουσίασε η αιτήτρια σε σύγκριση και με το πιστοποιητικό στο οποίο αναφέρθηκα αλλά και την ειδοποίηση της 19ης Μαρτίου 5 1990, οι τμηματικές πληρωμές που έκαμνε η αιτήτρια μέχρι και την έκδοση του προσβαλλόμενου διατάγματος φυλάκισης αλλά και μετά από αυτό, αφορούσαν οφειλόμενο φόρο για τον οποίο εκδόθηκε το αρχικό δικαστικό διάταγμα της 27ης Ιανουαρίου 1986.

10 Η αίτηση είναι εντελώς αβάσιμη και σίγουρα δεν θα εξασφαλιζόταν η άδεια για την καταχώριση της αν αποκαλύπτονταν τα πραγματικά γεγονότα από την αρχή.

15 Σε υποθέσεις αυτής της φύσης ο κανόνας είναι τα έξοδα να ακολουθούν το αποτέλεσμα. (Βλ. *In Re Σταυρής Θεοδούλου* (ανωτέρω). Δεν υπάρχει λόγος που να δικαιολογεί παρέκκλιση από τον κανόνα αυτό και για τους πιο πάνω λόγους η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος της αιτήτριας

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.